

EL MEU DIARI

“Com es vivia en una colònia tèxtil”

17 de setembre del 1928

El meu nom és Ares, avui faig 16 anys. Més ben dit, avui fa 16 anys d'ençà que la meva mare em va portar a la vida. He passat una eternitat esperant aquest moment, esperant poder canviar.

Visc a Terrassa des que vaig néixer, però no tota la meva família ha viscut aquí. En veritat, va ser a principis del segle XX quan els meus pares es van mudar i van passar de ser pagesos a treballar com a teixidors a la gran ciutat. Els hi agraeixo molt aquest canvi, ja que si no l'haguessin fet, jo no hauria descobert l'art de teixir. En la colònia, la Colònia Manent, hi treballen moltes persones, d'entre ells: el meu tiet, la meva mare, el meu pare i, ben aviat, jo.

El meu tiet, en Manel, treballa com a teixidor, igual que el meu pare. Els dos treballen a dins la secció del teixit. En canvi, la meva mare, tot i treballar com a filadora, se situa en una habitació diferent. Respecte al sou, no ho tinc gaire clar. És cert que no patim pels diners, però reben un sou injust. Sobretot la meva mare, a la qual li paguen menys només per ser dona.

Ara, però, els podré ajudar. Quan tenia 10 anys, vaig començar a somiar amb la confecció de vestits i amb l'obtenció de la roba. Sempre he somiat treballar amb els meus pares, però ells mai m'han deixat. Això ha sigut perquè, segons el reglament, els obrers han de ser puntuals i responsables, i els meus pares no ho tenien clar. Per descomptat, es necessita un certificat en el qual els pares han de donar permís al seu fill menor d'edat, per això no he pogut entrar a treballar. Però les coses han canviat, he desitjat durant 6 anys que arribés aquest moment, el moment en el qual em donaran el certificat amb el permís. Per aquest motiu, m'he decidit a escriure un diari explicant la meva experiència.

19 de setembre del 1928

No em puc creure el que va passar: no era com havia somiat. En anar a treballar, m'he adonat que requereix molta responsabilitat i que no és la feina que m'imaginava. Jo creia que seria molt fàcil, però no ho és. De sobte, totes les ganes que jo tenia de treballar i esdevenir una teixidora s'han esvaït. Tot ha canviat.

20 de setembre del 1928

M'he decidit a escriure. Encara que la feina en la qual treballo no és la que havia pensat, he decidit que seguiré escrivint en aquest diari. Ho faig perquè, quan sigui gran, m'agradarà llegir els relats de quan era jove. A més a més, intueixo que les colònies tèxtils no duraran per sempre.

Ara per ara, treballo com els meus parents. Això ens permet tirar endavant, encara que hàgim de treballar en males condicions.

El conjunt de la fàbrica i dels habitatges per allotjar als treballadors s'anomena colònia industrial. La majoria de colònies formen part del paisatge rural de Catalunya, i els serveis que rebem els treballadors (les cases obreres, la casa de l'amo, l'església, els horts, les escoles, els teatres...) permeten reconèixer els conjunts patrimonials.

Ara he rellegit tot el que he escrit i m'adono que parlo com si hagués treballat tota la vida a la fàbrica tèxtil. Tots aquests coneixements els he après del meu pare, però no cal passar una eternitat treballant allà per adonar-se que treballes en males condicions.

21 de setembre del 1928

La meva ment també ha canviat. Després de 3 dies treballant a la fàbrica, penso que les condicions laborals en les quals treballem són molt dures. Hi ha 3 raons:

- 1) Treballem llargues jornades (12 o 14 hores diàries).
- 2) Tenim uns sous molt baixos per l'esforç que fem.
- 3) Treballem en unes condicions de treball molt dures (soroll, temperatures extremes, màquines perilloses, ...).

No puc imaginar-me treballant anys en aquesta fàbrica, no ho puc suportar, em penedeixo d'haver entrat.

22 de setembre del 1928

Torno de nou a la feina, però ja m'estic acostumant a la rutina diària.

Avui parlaré del paternalisme, la relació entre els amos i els treballadors de la colònia tèxtil. En aquesta relació, l'amo exerceix poder sobre els treballadors, prenent decisions en nom seu i ignorant els seus desitjos i situacions. Tot això ho justifica amb

sentimentalismes i dient que ho fa pel seu propi bé. Una situació injusta, ens reprimeixen, ens lleven els drets i ens obliguen.

23 de setembre del 1928

Parlant d'obligacions, he descobert que no només som esclaus a dins de la fàbrica. Ens obliguen a arribar puntuals, a vendre el que hem fabricat, a no poder absentar en algun cas, a arribar molt tard a casa, ... Són tantes les coses que puc dir respecte a la fàbrica, no puc contar-les.

A part, també hi ha gent que s'ha d'encarregar de l'economia, de la vigilància, del manteniment, etc. Semblen infinites les feines que s'han de dur a terme en una colònia tèxtil.

Ara per ara, intento sobreviure malgrat que el cor em pesa, els ulls se'm tanquen i els somnis s'esvaeixen.

25 de setembre del 1928

Ha canviat la meva rutina d'escriure, val a dir que només escric quan treballo. El cas és que, ahir no vaig treballar, ahir vaig fer vaga.

No hi vaig anar a treballar, encara ser nova en això, no suportava haver d'anar-hi. Així que avui m'he quedat a la meva "casa barata".

Sé que aquest gest de rebel·lió ho pot canviar tot, ja que no rebré el meu salari, no podré tornar a treballar sense una explicació i m'arrisco a poder estar obligada a marxar de la fàbrica.

28 de setembre del 1928

Avui m'han comunicat una cosa que canviarà la manera de com jo vivia.

M'han comunicat que he estat acomiadada, estic a l'atur. Però no em preocupo, abans ja hi estava a l'atur, i, si més no, encara sóc menor i els meus pares em cuiden.

Clara Chanivet Jacas

2nD